

LBRIS

We know
books

Redactor

Maria-Cornelia Dumitrache

Design copertă

Andreea Russo

Tehnoredactare

EMMEDIA CREATIVE STUDIO SRL

Emilio-Emanuel Molnar

Ilustrator

Irina Milii

FATA CU VISE ALB-NEGRU

© Copyright 2023 – Andreea Russo

ISBN 978-973-0-39415-3

Tipărit prin

Booksprint

Pentru Laurenția,
surioara mea.

Ador deșteptătorul. Zilnic are grijă să îmi amintească că trăiesc, e acea alarmă ce nu-mi permite să uit că prezentul nu poate fi amânat. Vreau să mă trezească, să mă grăbească să trăiesc, să mă fugărească pe scări și să mă îndemne să trântesc uși din grabă, să mă ajute să savurez doar o gură din ceaiul de dimineață. După care, tot acest deșteptător, să mă fugărească spre tren sau spre orice mijloc de transport pentru a ajunge fără întârzieri unde am nevoie. Aș fi fericită.

Vreau să mă enervez pe culoarea roșie a semaforului și pe ambuteiaje, pe liftul ce și-a închis ușile drept în fața mea și pe patiseria ce nu are gogoșile mele preferate dimineața. Pe pisica cea neagră care mi-a tăiat calea și pe șoferii neatenți, pe fețele înăcrite ale trecătorilor și pe simplul fapt că mă grăbesc zi de zi, dimineață de dimineață, să trăiesc.

Sună deșteptătorul, întorc capul spre dreapta, nu îl opresc. Eram trează de mai mult de două ore înainte ca acesta să sune, și așa se întâmplă zilnic. Oare de ce îl mai activez dacă mă trezesc înainte să sune? Probabil că îmi doresc să simt ceea ce simte orice om când se trezește, o ură față de deșteptător și o dorință de a dormi mai mult. La mine totul e invers.

Diminețile au un miros aparte, un miros de un nou început sau de o posibilitate de a trăi așa cum îmi doresc, de parcă diminețile trecute au fost niște foi albe pe care am exersat, iar azi trebuie să susțin proba, azi trebuie să scriu totul corect.

Astăzi urmează un nou examen. Să-l numesc testul curajului? S-ar putea. E un examen diferit de celelalte pentru că nu are reguli ce trebuie memorate, nu necesită calcule, statistici și probabilități, e un test al faptelor. Cel mai dur și efectiv, cel mai real și mai folositor.

Niciodată nu mă voi simți pregătită pentru un astfel de examen. Totuși azi, în sfârșit îl voi trece. Astfel, niciun accesoriu cotidian, niciun obicei, nimic din ce e valid pentru alții, nu e în stare să mă facă să simt ceea ce nu mă caracterizează.

REALITATE

Mă uit la farfuria cu micul dejun, iar e tăcere, ridic ochii și-i zâmbesc. Mereu e îmbrăcat în costum și poartă o cravată neagră. În ultimii doi ani, de ziua lui, i-am luat câte o cravată, dar nu de culoare neagră. Niciodată nu l-am văzut purtându-le, niciodată nu am îndrăznit să întreb de ce nu o face. Mă gândesc că are motivele lui.

Probabil că religia mea se numește Motive. Cred că fiecare are argumente serioase conform cărora face anumite alegeri. Le accept. Alegerile. Nu doresc să aflu care sunt motivele, îmi este suficient să știu că acestea există. Nu sunt sigură în cine am încredere mai multă, în oameni sau în motivele lor.

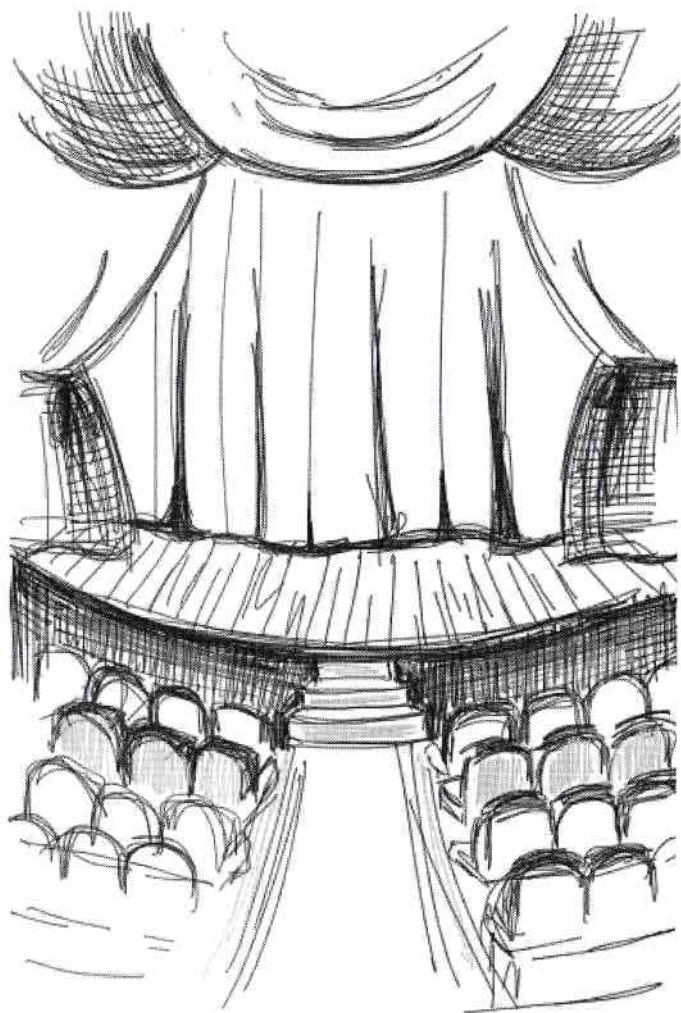
Doar că de data aceasta nu pot să îi accept alegerea, nu pot să accept nimic. Dacă accept alegerile lui, le ignor pe ale mele, ceea ce nu e corect. Nu trebuie să renunțăm la noi de dragul altuia, sunt șanse să ne transformăm într-un gol.

Simt că ceva lipsește și realizez că doar el poate să mă ajute, de parcă joc un rol străin și locul meu nu este pe această scenă. Cred că e timpul să mă ridic și să plec fără explicații, fără rămas-bun. Așa cum plec dintr-un local după ce am luat masa, așa

cum plec de la teatru după ce am privit spectacolul, așa cum plec din viață, în momentul în care nu mai am ce face în ea. Însă continui să stau așezată pe scaun și să mă uit la el.

Îl privesc deși nu-l văd clar, e ca un puzzle care conștient nu permite să fie completat, mereu îi lipsește o piesă pe care o ascunde. În pofida a toate, observ ochii lui triști, singuratici ce simt același gol ca și mine. Doi oameni goliți de stări într-o odaie pustie.

Detestă să vorbească mult, mereu e puțin distant, însă ține la mine, se simte. Și-a terminat micul dejun, s-a ridicat, s-a apropiat și m-a sărutat pe frunte, după care a plecat. Mereu pleacă și închide ușa în urma sa, iar eu aș vrea să-l opresc și să-l rog să mă ia cu el. Doar că ușile închise adesea rămân închise, e nevoie de curaj pentru a le deschide.

VIS ALB-NEGRU

Sala enormă a operei mă cucerise, priveam în sus spre ornamentul de pe tavan și pereți. Apăreau din ce în ce mai mulți spectatori care se așezau la locurile convenite. Mă gândeam că iată, acum, la operă, are loc viața. În funcție de cât achităm pentru bilet, așa ne și așezăm, cineva pe locuri mai bune, altcineva pe locuri mai puțin bune. Totuși unii sunt invitați, pentru alții altcineva achită locul, așa că aceștia nu știu ce înseamnă să muncești și să-l meriți. Totul e atât de absurd și logic în același timp, exact ca în viața reală.

Simt o privire îndreptată spre mine, întorc capul, un tânăr drăguț îmi zâmbeste:

— Îți place aici?

Probabil mă cunoaște, îi zâmbesc gingaș drept răspuns.

— Da, enorm. În câteva clipe o să înceapă spectacolul.

Sala e plină, liniștea devine tot mai apăsătoare. Ne ridicăm cu toții pentru a aplauda orchestra care-și face apariția pe scenă. Simt fiori de la ceea ce aud. Pătrund într-o lume nouă, străină, dar primitoare. M-am regăsit prea târziu, asta era în capul meu,

m-am regăsit prea târziu.

Aici și acum îmi permit să pun pauză timpului. Fără griji, obligații sau teama de a nu reuși. Simt libertatea. Se pare că muzica este cheia libertății. Cred că din această cauză nu renunț la ea niciodată. Brusc sala a devenit goală, m-am ridicat în picioare, dar nu vedeam pe nimeni. Pe scenă apăruse tânărul care nu demult era lângă mine:

— Ce ai văzut? Ce ai simțit? La ce te-ai gândit?

— Mă gândeam că m-am regăsit prea târziu. Priveam la vioriste, la violoniste, la pianist, la toți în ansamblu și la toți individual.

Oare ce simt ei? Oare realizează că datorită lor mă eliberez de presiunea prezentului, sufletul meu începe să se metamorfozeze în altceva, în ceva mai bun. Atât de mult doresc ca acest sentiment să fie reciproc, ei să mă elibereze prin muzica lor de prezentul ce mă preocupă, iar ei să se elibereze de prezent prin muzica pe care o creează. Să simțim la unison această libertate.

— Și ce ai văzut?

— Am văzut totul în alb-negru.

— Alb-negru?

— Da, mereu văd visele în alb-negru.

REALITATE

Noaptea e prea lungă, soarele încă nu a răsărit, iar eu aștept să sune deșteptătorul. Mai sunt două ore de așteptare, ce aș putea face în două ore?

Două ore. Mult sau puțin? Probabil mult, dar, probabil și puțin. Timp de două ore îți poți schimba viața radical, simplu, luând o decizie de care îți e frică. Poți atinge succesul sau poți să te prăbușești în eșec. Sunt două capete. Dar mijlocul? Da, există și un mijloc. Evident. Doar că acest mijloc este evitat, acesta reprezintă o stabilitate și o monotonie apreciată de către puțini. Cei mai mulți se află anume la mijloc, aceștia țin balanța, ei sunt cei mai importanți, dar ei înșiși nu se consideră așa. Trist. Vreau să fac parte din această categorie, doar că până atunci e nevoie să prind curaj ca în două ore să schimb totul. Cine a zis că firescul nu are nevoie de timp?

Întind mâna după căști și ascult, îmi reamintesc muzica din vis. Aș compara, dar urăsc comparațiile stupide. Cobor scările. Îl văd, deja ia micul dejun. Încă nu și-a pus sacoul, e doar în cămașă. Sunt sigură că îmi aude pașii, trec pe alături:

– Bună dimineața, zic eu.

– Bună dimineața, cum ai dormit?

– Bine, mulțumesc.

Abia am reușit să văd ce am în farfurie că el deja se ridică și pleacă. Din nou nu am vorbit, deși mi-am dorit asta. Și așa, zilnic, se închid ușile discuțiilor dorite, dar nerostite.

Ciugulesc micul dejun, aud că sună telefonul, trag aer și răspund:

– Te ascult, Dio.

– Din câte îmi dau seama, nu ai reușit să discuți cu el.

– Nu, e complicat să discut cu cineva care mereu se grăbește undeva.

– Prin asta vă și asemănați.

– Nu prea cred. În fine, promit că voi vorbi cu el.

– A rămas puțin timp.

– Te rog, nu îmi reaminti.

– Sper că nu te temi de el?

Închid telefonul. Urăsc când cineva îmi zice că sunt fricoasă. Văd cheile de la motocicletă și mă decid să merg la el.

Viteza e ceva periculos, probabil anume sesizarea acestui pericol m-a făcut să mă îndrăgostesc și mai mult de motocicletă. Pentru acest oraș, sunt doar o puștoaică pe o motocicletă neagră care se ia la

întrecere cu vântul. Doar că pentru mine reprezintă ceva mai mult, motiv pentru care mă iau la întrecere cu propriile puteri și ambiții. Am nevoie de curaj, iar atunci când simt viteza, simt și curajul.

Oamenii curajoși sunt o raritate. Curajul în sine e un fenomen rar. Cu toate că trăim timpuri pașnice, ne este frică de propria opinie, viziune și de propriul scop. Ne este frică de noi și ne este frică de viața noastră. Doar oamenii curajoși trăiesc cu adevărat. Ceilalți îi invidiază.

Parchez și cu pași grăbiți mă îndrept spre biroul lui, toți mă privesc, dar asta nu contează. Deschid ușa, cea pe care el a închis-o azi-dimineață și-i zic tot ce am de zis. Tace. Oare este vreun leac împotriva tăcerii? Leac pentru doi concomitent, pentru cel care tace și pentru cel care suportă această tăcere, la pachet, căci ambii suferă. Ar trebui sugerată o asemenea idee doctorilor. Cel care o va crea, peste noapte se va îmbogăți.

M-am simțit liberă când am ieșit din biroul lui. În sfârșit i-am zis tot ce am avut de zis, în sfârșit am făcut un pas către viața pe care mi-o doresc cu adevărat. Există lucruri pe care ni le dorim din